

PLZEŇSKÝ AKORD

aktuální konzervatorní dění

fotografie z maturitního
plesu 4. ročníku

zdařilé práce studentů

rozhovor s absolventkou
Lucií Šojslovou

...a mnoho dalšího!

3. číslo
říjen 2022

Vážení čtenáři,

říká se, že do třetice všeho dobrého, tudíž bylo více než namístě obléci třetí číslo konzervatorního časopisu do nového hávu.

Pojďte se společně s námi začíst do slohových prací našich studentů, objevit mnohdy vtipné názory ve speciálním FAQ, prohlédnout si fotografie ze zdařilých akcí či nahlédnout do "okénka" jednotlivých studijních oddělení.

Příjemné počtení přeje
Tereza Růžičková

OBSAH:

Rozhovor s Lucií Šojslovou	s. 4
Studentské práce	s. 6
Fotografie z maturitního plesu konzervatoře	s. 8
FAQ - ptáme se čtvrtáků	s. 10
Recenze - muzikál Elisabeth pod širým nebem	s. 11
"Okénko" do oddělení skladby	s. 12
Nadcházející akce	s. 13

Ptáček v kleci

Maya Angelou /Přeložila: Jana Holá/

Volný ptáček skotačí
na konečcích větru
a nechává se unášet po proudu
dokud proud neskončí
a neponoří jeho křídla
do oranžových paprsků slunce
a neodváží se nárokovat si pro sebe nebe.

Ale ptáček, který se prochází
po svojí úzké kleci
může málokdy vidět skrz
mříže plné vzteku
jeho křídla jsou přistřižená a
jeho nožky jsou svázané
proto ptáček otevře svoje hrdlo a začne zpívat.

Ptáček v kleci zpívá
bázlivým trylkem
o neznámých věcech
po kterých stále touží
a jeho zpěv je slyšet
na vzdáleném kopci, který
je pro zpívajícího ptáčka v kleci
symbolem svobody.

Volný ptáček má jinou představu o vánku
o pasátech, které měkce vanou mezi vzdychajícími stromy
a vypasených červech, kteří čekají za úsvitu na světlém trávníku
a nazývá nebe po svém.

Ale ptáček v kleci stojí na hrobě svých snů
jeho stín křičí v noční můře
jeho křídla jsou přistřižená a jeho nožky svázané
proto ptáček otevře svoje hrdlo a zpívá.

Ptáček v kleci zpívá
bázlivým trylkem
o neznámých věcech
po kterých stále touží
a jeho zpěv je slyšet
na vzdáleném kopci, který
je pro zpívajícího ptáčka v kleci
symbolem svobody.

Rozhovor

s absolventkou konzervatoře, saxofonistkou Lucií Šojsovou

Lucka je přesně ten typ člověka, který překypuje nekonečným množstvím pozitivní energie. Skvělý týmový hráč plný bláznivých nápadů, za kterými si stojí a jimž stojí za to věřit, i když jde jen o předtančení na táborové diskotéce.

Rozhovor s ní nechť je inspirací všem studentům, muzikantům, ale i těm, kdo se nebojí jít si za svými sny a občas si nějaký i splnit.

Luci, kam vedly Tvé první kroky po absolutoriu?

Mám pocit, že jsem vlastně nikdy neodešla. Stále se na konzervatoři nějakým způsobem pohybuju, hraju v big bandu... Cítím se pořád jako student, i když už mi nějakou dobu není patnáct (smích). První taková větší změna u mě nastala spíš po maturitě, to jsem šla na vysokou do Českých Budějovic studovat dějiny umění a estetiku. Chtěla jsem mít větší umělecký rozhled, širší zaměření a dějiny umění s paní doktorkou Bílkovou mě hodně bavily. Jenže kvůli tomu, že jsem dojížděla do Budějovic, jsem nemohla nikde učit, jako většina studentů v pátáku. Ačkoliv jsem se snažila aspoň rozesílat životopisy, nikdo mi neodepsal...

Tím tedy byly Tvoje možnosti velmi omezené... Jak jsi to řešila?

Už během studia na konzervatoři jsem byla tak trochu smířená s tím, že nebudu úplně pracovat v oboru a budu dělat, co půjde a co bude třeba. Samozřejmě, mohla jsem tenkrát zůstat na gymplu, vystudovat ekonomku a pak pracovat někde jako účetní, ale radši jsem šla studovat něco, co mě bavilo a zajímalo. A takhle jsem to měla i s výběrem vejšky. Neřešila jsem uplatnění, ale hlavně to, zda mě to naplňuje. Paradoxně jsem pak dokonce byla nějakou dobu zaměstnaná na úřadě jako taková pomocná účetní (smích). Ale necítila jsem se tam moc dobře. Přišlo mi, že mě nebrali moc vážně a já se ani nedivím, protože jsem tomu pořádně nerozuměla. V hudebním světě je tohle jiné, tam se Ti toho respektu a uznání (pokud jsi dobrá, a to bys po vystudování konzervatoře být měla) dostane. A v tom muzikantském prostředí Tě ostatní považují za experta ve Tvém oboru. Protože vědí, jaká je to dřina! To nikdo zvenku moc ocenit nedokáže...

Jaké jsou podle Tebe možné cesty, kudy se může absolvent konzervatoře vydat?

Z mého pohledu není úplně snadné hned získat místo třeba v ZUŠ nebo někde v orchestru. Musíš čekat, dokud se to místo neuvolní, nebude konkurz... A dostat se třeba do filharmonie bylo pro mě jako pro saxofonistku úplně nemožné. Maximálně jako externista nebo na konkrétní koncerty. Tohle byly vlastně jediné dvě možnosti, které nám po celé studium vštěpovali, ale já myslím, že je toho mnohem víc...

Super je třeba založit si vlastní kapelu nebo se k nějaké přidat. A myslím si, že když budeš hrát dobře, tak si Tě vždycky někdo všimne a máš velkou šanci, že Tě někde budou chtít. Podle mě je i komerční hraní naprosto v pořádku, je to prostě zdroj obživy, ač se to kolikrát nemusí úplně ztotožňovat s tím, jak to cítíš. Tím komerčním hraním samozřejmě myslím různé plesy, svatby nebo maturáky, nemusíš být nutně Michal David (smích).

Stáváš se v podstatě hudebním dělníkem, ono není úplně jednoduché hrát totéž pořád dokola a tvářit se u toho, že to miluješ. Ale i do tohoto typu hudby můžeš dát něco svého, nějaké osobité sóličko. Já si tohle hraní třeba strašně užívám, já na tom pódiu zpívám, tančím, skáču, dávám do toho obrovské množství energie a zase si ho беру zpátky od lidí, kteří křepčí pod pódiem... Vlastně jsem tak trochu šašek. Velkej šašek (smích).

No, a kromě hraní v kapele můžeš rozjet nějaký svůj vlastní byznys. Je tu obrovská spousta možností, člověk si třeba může otevřít vlastní školu, ať už fyzickou nebo online, hudební agenturu, vést kroužky pro děti, pro dospělé... Podle mě je třeba velká díra v oblasti hudební psychologie a nějakého mentoringu. Chce to zkrátka jen najít to, co Tě bude naplňovat. A projít různými situacemi, i těmi nepříjemnými, protože díky nim taky zjistíš, co nechceš.

Během těch dvou let online výuky se museli všichni naučit být víc aktivní v online světě, což já osobně беру jako hozenou rukavici a vidím v tom velký potenciál. Od nového roku jsem rozjela takový saxofonový projekt na instagramu, je to prostě můj profil (@saxolucie_), kde se snažím nějakým způsobem vzdělávat, motivovat, ale hlavně bavit svoje sledující tým, že se neberu moc vážně. Jsem tam svá, taková, jaká fakt jsem. Mám tam různé příspěvky na téma motivace, tréma, efektivnější cvičení a mnoho dalšího. A tohle moje snažení instagramelem rozhodně nekončí, právě rozjízďím výuku saxofonu online, s tím je spojen vlastní web a současně i blog... Do budoucna bych chtěla natočit komplexní kurz na saxofon pro začátečníky, taky plánuju vlastní podcast a samozřejmě chci být aktivní i na dalších online platformách jako je YouTube, Twitter, Pinterest nebo LinkedIn, teď aktuálně jsem dokonce už i na TikToku, ha!

Mockrát Ti děkuji za příjemný rozhovor. Chtěla bys na závěr studentům vzkázat nějaké motivační moudro, kterým se řídíš?

Asi, že kecy nemaj cenu. Prostě hraj. A mazej cvičit! (smích)

Bc. Lucie Šojsová, DiS.

Hudbě se začala věnovat již ve svých čtyřech letech, kdy se jí ujal pan učitel Jaroslav Kovář, a pustila se do hry na zobcovou flétnu. U něj později začala hrát na saxofon a hned v prvním roce studia vyhrála 1. místo v ústředním kole Národní soutěže ZUŠ.

Poté, co zjistila, že saxofon je opravdu její vášní, vystudovala hru na saxofon na plzeňské konzervatoři ve třídě Petra Valáška, zakončenou úspěšným absolutoriem. I nadále se v oblasti hry vzdělává navštěvováním různých seminářů, kurzů a workshopů.

Na filozofické fakultě JČU získala bakalářský titul ve dvouoborovém studiu Dějiny umění a Estetika. Aktuálně pokračuje na navazujícím magisterském studiu Dějiny umění a vizuální studia.

Na ZUŠ Kralovice vyučuje hru na saxofon a na klarinet, taktéž vyučuje obor Hra na saxofon v ZUŠ Bedřicha Smetany v Plzni.

V současné době působí v Big Bandu Konzervatoře Plzeň, hraje v kapele New Style Band, aktivně vystupuje na všemožných akcích (verniséže, svatební obřady...) nebo vypomáhá v jiných hudebních tělesech.

Taktéž je aktivní na svém instagramovém účtu @saxolucie_, kde prostřednictvím svých příspěvků vzdělává, motivuje a baví své sledující.

Studentské práce

Země zázraků

Kdysi dávno, v zemi na samém konci světa, stromům začaly opadávat listy, květy a stromy postupně chřadly, dokonce i tráva kolem nich usychala. Všechna zvířátka odběhla z této krajiny pryč, protože neměla kde bydlet. Časem dočista zmizely všechny stromy. Lidé se odsud odstěhovali, jelikož se jim tady nelíbilo. Komu by se taky líbilo v zemi, kde ani tráva, ani strom neroste, kde není čerstvý vzduch a kde nejsou zvířata? A tak zůstala země liduprázdná. Nikde ani noha. Avšak jednoho dne se tam z čista jasna objevil docela mladý chlapec. Prošel krajem a pomyslel si: „Co je to za místo bez krásných stromů, husté trávy a velkých barevných květů rostlin? Jak by tady někdy někdo mohl žít?“ „Takhle to nejde!“ zvolal do prázdna. Dále procházel vesnice a města, ale nikoho nenašel. Byly úplně prázdné. V domcích se rozhostila tma, tržiště venku bylo bez lidí, jen po prašné cestě občas proletěl uschlý keřík nebo vítr rozvířil písek a kamínky kolem. Chlapec si nevěděl rady, ztrácel naději, že by to tu mohlo někdy vypadat jako za starých časů, kdy tu ještě rostla zeleň. Sedl si na kámen vedle studny s vodou, opřel se o chladné cihly, ze kterých byla studna postavena. Cítil, jak mu běží mráz po zádech, když slyšel to nepříjemné ticho.

Po dlouhém přemýšlení upadl do spánku a náhle bylo něco jinak. Kolem něj zmizela liduprázdná krajina bez života. Nacházel se na místě porostlém velkými stromy různých barev, které nikdo předtím ještě neviděl. Bylo to úplně jiné místo, než na kterém usnul. Chlapce napadlo: „Co kdybych nasbíral nějaká semínka těch nádherných stromů a zasadil je v té „mrtvé“ zemi?“

Za chvíli měl semínek plné kapsy a vydal se zpět. Sotva vkročil na místo, kde byl v trávě rozpoznat ještě vyležený důlek, probudil se opřený o studnu a přemýšlel, zda je to vůbec možné. Kapsa plná semínek však mluvila za vše.

Poté, co se vzpamatoval, šel dál od studničky, vyhrabal první jamku a zasadil do ní semínko. Do dlaní si vzal vodu ze studny a semínko jí zalil. Takto pokračoval, dokud nezasadil semínka všechna. Když už měl kapsy prázdné, sedl si na zem a v naději čekal, jestli stromy začnou klíčit.

Vyčkával dlouho, dlouho, když najednou zahlédl, jak ze země trčí výhonek. Krajina se začala zelenat, stromy rostly a po čase se pyšnily svou korunou. Objevily se první květiny, které rozkvétaly, najednou se i tráva začala zelenat a rozrostla se po celé krajině.

Do země se začali vracet lidé, ptáci i zvířata s nadějí na krásný život.

Ptáte se, kdo byl ten chlapec? Nevím, nezbyla po něm ani stopa. Ale jistě to byl člověk s velkým srdcem, který nám přišel dokázat, že naděje umírá poslední.

Karolína Staňková

Sami

Rosa v údolí u sněženek se dnes třpytí víc než jindy. Po ránu cítím její studený dech pod nohama i mrazivou vůni konejšivých květů mateřídoušky, které mi dávala maminka jako malé pod polštář. Jemné paprsky ranního slunce už krájí mlhu lesa. Pomaloučku. Spánek jim ještě zalepil víčka a zastřel zrak. I poupátka mají ještě noc v stínu stonků a celá louka spí pod něžným bílým baldachýnem pampelišek. Jen pilné včelky si už od časného rána plní své povinnosti.

Kdo to letí? Fenyklový kníže Otakárek. „Ale kam ten spěch, veličenstvo, unavíte se a co potom budete vymýšlet?“ Chvátá tam, kde slunce jeho křídla zbarví jaseň, na místo, kde až polední výheň zastaví vzduch nad vysokou trávou. Květy vlčíhů máků se před ním klaní a on nad nimi tančí jako po červeném koberci, aniž by se jich dotknul. Ani pohledem po nich nezavadí. Leckdo by mohl říct, že je pyšný. Ale ne, motýlí pýcha není opravdová. Jeho hrdost má křídla a on je plný strachu, před kterým by chtěl uletět.

Strach je nejsilnější slabost, nejrychlejší pán, jehož příchodu si často nestihneme všimnout. Máme snahu předběhnout ho. Vyzrát nad ním. Ovládnout ho. Ale každý nemá křídla, proto nemůže spoléhat na jejich pomoc. Tak to zkusíme jinak. Pokorněji. Se skloněnou hlavou. Učíme se včas před strachem zabouchnout dveře. Zamknout je na železný klíč, na stovky západů, na petlice... Jenže on si nás najde všude. Proklouzne každou škvírkou, a čím víc se schováváme, tím rychleji nás zastihne. Zažene nás do kouta. Tam, kde se nejvíce bojíme být i sami. Teď je tu však On s námi a vyptává se, ubožák! Baví se naší bojácností, naší hloupou neznalostí toho, čím jsme mohli projít už tisíckrát. O co mu vlastně jde? Proč mu dovolíme být tak blízko? Přibouchl za námi dveře, vnutil se tam, kam jsme nechtěli nikoho pustit, a my nemáme dost síly, abychom se mu postavili.

V tu chvíli si přejeme být jako růže: oslňovat svou krásou, ale trny chránit svou duší. Chtěli bychom se nechat od někoho konejšit, dokud nás strach neopustí. Chtěli bychom, aby si někdo všimnul zlomených lístků pod rudou krásou, ale schováváme je. Naše pýcha nám nedovolí je ukázat. Nikomu. A také dobře víme, že i ostatní si střeží nejnepříjemnější tajemství. A tak se bráníme svou ješitností. A proto jsme sami.

Jenže máme ještě toho, s kým se odmalička každý den budíme. Dříve jsme si ho moc nevšíмали, měli jsme na práci důležitější věci. „Hele, mami, koukej, vidíš to samé, co já? Páni! Tahle květina voní jinak než ta, kterou jsme míjeli před ní. A proč? A proč jsou mraky tam nahoře? Chci si na ně sáhnout, chci vědět, jestli taky lepí jako cukrová vata, když se obloha zatáhne, a zda pláčou!“ Jako caparti jsme viděli svět jinak než teď. Postupně jsme se naučili, že vše má své jméno. Všechno, co dokážeme pojmenovat je pro nás známé, jakmile ale narazíme na něco, čemu jméno dát neumíme, zpozorníme. A tak jsme si zvykli na to, že nám někdo každé ráno radí, jaká sponka do vlasů nám bude ladit k sukni, kdo určuje, co je správné a co se nehodí, toho, s kým jsme, i když si myslíme, že jsme sami. Proto jsme se postupně začali bát být sami. Být se strachem sami.

Když se dne zastavím a zavřu oči, slyším stromy plakat. Vítr se je snaží utěšit, ale oni si šeptají o nás, o tom, co jsme dopustili. Vždyť i oni se vši silou drží spolu pod zemí, zdraví se svými větvemi. Někteří z nás je slyší, jak volají, a ti další jen neposlouchají.

Měli byste zkusit jít někdy do toho údolí, kde se rosa na sněženkách třpytí víc než jindy. Kde ucítíte její studený dech pod nohama a pohlazení paprsků slunce po tváři. Třeba zjistíte, že dokážete být zase sami jako kdysi. Že někdy stačí jen v hlavě uklidit si.

Klára Kaiserová

Maturitní ples studentů Konzervatoře Plzeň

Konečně jsme se po dvou letech covidových restrikcí dočkali velké kulturní události, a sice maturitního plesu našich studentů, který se uskutečnil 10. června v KD Šeříkovka. Akce to byla více než zdařilá, o čemž se sami můžete přesvědčit. Níže si prohlédněte několik momentek, které pořídil význačný fotograf z jihu Čech Marek Příhoda.

FAQ

aneb ptáme se čtvrtáků

Cítíš se konečně jako dospělý čtvrták?

Většinu studia jsem prožila v karanténě a zničehonic přišla dospělost a maturita. Uvědomělost "dospělého čtvrtáka" se učím za pochodu. Takzvaně dobíhám rozjetý vlak.

Už se nějakým způsobem připravuješ k maturitě?

Průběžně ano. Ale nevím, jestli to pomůže, zatím pouze vím, že nic nevím.

Máš své speciální rituály proti nervozitě?

Zhluboka dýchám. Někdy to spíš připomíná záchvat nebo holotropní dýchání. Mně to pomůže, ale ostatní to spíše děsí.

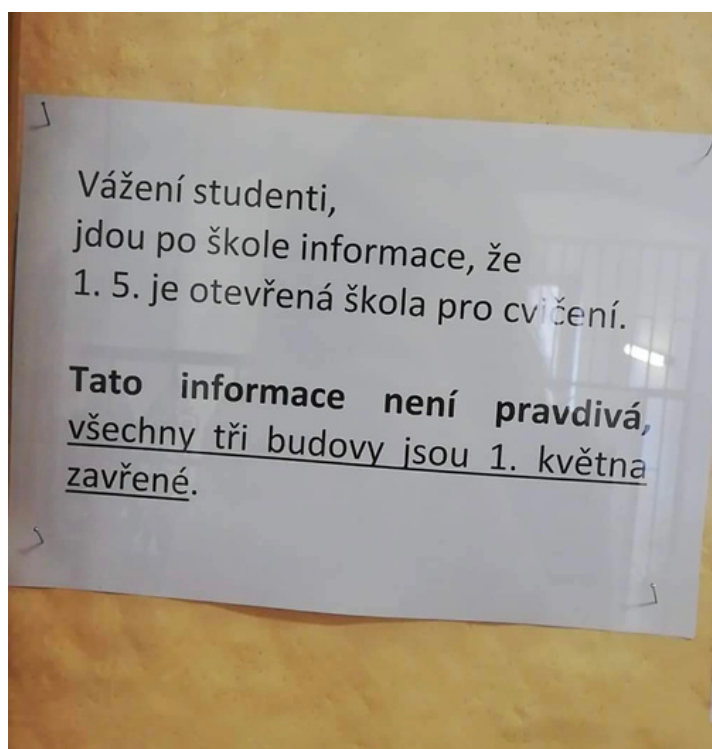
Až budeš mít za sebou poslední zkoušku, co uděláš jako první?

Půjdu to zapít a všechny materiály k maturitě rituálně spálím.

Bude se Ti v páťáku stýskat po nějakém předmětu?

Myslím, že jsem si všechny předměty užila dostatečně, takže všem ráda uspořádám poslední rozloučení a napíši nekrolog.

Kateřina Hrdinová

Muzikál Elisabeth pod širým nebem

Velkolepá a okázalá nádhera. I tak by se dalo zhodnotit provedení rakouského titulu Elisabeth o životním příběhu císařovny Alžběty Bavorské, družky Franze Josefa I. Muzikál se Soňou Hanzlíčkovou v hlavní roli režíroval Lumír Olšovský, premiéra se na Nové scéně DJKT konala 28. června roku 2018. Právě Elisabeth byla hostem šestého ročníku plzeňského projektu Noc s operou, její jedinečné provedení v Amfiteátru Lochotín proběhlo 26. června letošního roku.

Představení naprosto ohromilo všechny v hledišti. Kromě nesčetného množství výborně koordinovaného komparzu, krásných živých koní či vysoko šlehajících plamenů divákům dozajista vyrazil dech výkon titulních postav. Pavel Režný v roli Smrti, za niž mimo jiné získal cenu Thálie, naprosto exceloval, jinak se nedá mluvit ani o představitelce Elisabeth, Soně Hanzlíčkové.

Neopomeňme ale roli Luigiho Lucheni, v níž zazářil Martin Holec, roztomilého malého arcivévodu Rudolfa v podání Tadeáše Prokopa, či samotného císaře Františka Josefa I., jehož zpíval Jozef Hruškoci. Jednalo se o velmi výjimečné provedení, které bylo po zásluze odměněno dlouho trvajícím bouřlivým potleskem.

"Okénko"

do oddělení skladby

Co Tě nejvíc baví na komponování?

Líbí se mi, že skládat hudbu znamená vytvořit problém a vyřešit ho. Třeba i jednoduchá kadence je vlastně problém, kdy se z jedné funkce musíš dostat do jiné. Baví mě dělat a řešit tohle. A taky ta svoboda. Fakt máme volnou ruku a to je super.

Ondřej Jírový

Na komponování mě baví, že mám obrovskou svobodu vytvořit to, co slyším, a nemusím se ničím omezovat.

Natálie Janecká

Tak hlavně je to koníček, který mě opravdu baví. Je to takový můj relax, pročištější si a třídím myšlenky. A nejvíc asi to, že se skrze komponování mohu i nějak vyjadřovat, jakou mám zrovna náladu. A ta rozpracovaná skladba ti nikam neuteče ani po týdnu nicnedělání, to se o jiném hlavním oboru říct nedá.

Patrik Kotlár

Těžko říct. Nad tím jsem nikdy nepřemýšlel a vlastně je to pro mě naprosto přirozená součást života. Ale nejvíc mě samozřejmě těší, když se to hraje a líbí a když člověk může objevovat nové skladby.

Pavel Samiec

Řekl bych, že komponování je osvobozující kreativní činnost, která nejlépe odpovídá mému vidění světa. Hudbou se dají vyjádřit věci, které člověk moc chce říct, potřebuje je sdílet s ostatními, ale v běžném jazyce si s nimi neumíme poradit. Pokud se ovšem ptáš, co mě nejvíc baví, bude to poslouchat skladby jiných lidí, přemýšlet proč je napsali takovým způsobem, jakým je napsali a nechávat se poučit. To je velká zábava.

Jaroslav Beneš

Profesoři skladatelského oddělení, foto Lenka Hofmanová

Hudba obecně patří k nejčistším prostředkům pro vyjádření slovem nepopsatelných emocionálních stavů, či ontologických nebo jiných vlastních myšlenek. Její utváření, tedy komponování, je proces, při kterém je schopna se i ta nejzapadlejší část podvědomí člověka dostat do formy vnímatelného smyslu, sluchu. Tato skutečnost sama o sobě je nespíš tím nejdůležitějším, co pro mě komponování představuje, co na něm vnímám jako úžasné, a co mě ve skládání pokaždé povzbuzuje.

Albert Pechmann

Baví mě možnost se svobodně a volně vyjádřit, dát tomu, co cítím a co si myslím, nějakou hmatatelnou podobu. Hudbě můžu prozradit i svoje nejhlubší tajemství, protože vím, že v ní zůstane bezpečně skryto.

Tereza Růžičková

Baví mě přenášet svou vizi na papír, aby ji mohli vidět i ostatní.

Anežka Štěpánová

Přeji si, aby si všichni autoři odpovědí podrželi to čisté nadšení z kompoziční činnosti a nenechali si ho zkazit vnějšími, především materiálními vlivy. Každý si bere z kompoziční aktivity něco trochu jiného pro svůj vnitřní svět - někdy je to hobby, jindy metafora řešení životních situací, někdy dokonce sebeléčba atd. Společným jmenovatelem je pak pocit svobody vyjadřování, ze kterého všichni vycházejí. Mně se zdá, že tento pocit svobody je sférou zvládnutí určitého stupně kompoziční práce a je velmi cenný také proto, že se vlastně stále rozrůstá a rozšiřuje. Možná, že přání každého být ve skladbě stále svobodnější, je též hnací motor postoupit ve zvládnutí skladatelského řemesla dále. Já to mám tak, že závidím skladatelům, které poslouchám, zajímavé vedení hlasů, zvuk instrumentace či faktury. Pak přemýšlím o tom, jak bych se k této metě ve svém tvůrčím myšlení propracoval. Kompoziční činnost je sám o sobě hluboký psychický svět, ve kterém můžeme (ale i nemusíme) odrážet mnoho z naší aktuální psychiky. Někdy "klameme tělem" a píšeme jinak, než se cítíme. Každý jsme prostě jiný. A to je dobře.

prof. Jiří Bezděk, vedoucí oddělení skladby

Nadcházející akce

KPH - ARDAŠEV & ŽENATÝ

Igor Ardašev - klavír, Ivan Ženatý - housle
19/10/2022, 19:30 hod. | Dům hudby

Romantický večer & Plzeňská filharmonie

Senja Rummukainen - violoncello
čtvrtek 20. října 2022, 19:00
Měšťanská beseda

Pohádkový večer & Plzeňská filharmonie

Michal Sedláček - housle
čtvrtek 10. listopadu 2022, 19:00
Měšťanská beseda

KPH - VIOLONCELLOVÉ PERLY VELKÝCH MISTRŮ

Dora Hájková - violoncello, Alena Grešlová - klavír
23/11/2022, 19:30 hod. | Dům hudby

Camille Thomas & Tomáš Brauner

Camille Thomas - violoncello
čtvrtek 24. listopadu 2022, 19:00
Měšťanská beseda

HLEDÁME POSILY DO TÝMU!

Baví Tě psát a chceš si vyzkoušet,
jak to funguje v redakci časopisu?
Kontaktuj mě na ruzickovaterina@gmail.com
nebo na mém Facebooku (Tereza Růžičková).
Možná potřebujeme právě Tebe,
aby byl časopis ještě lepší!

šéfredaktorka: Tereza Růžičková

konzultantka: Lucie "Bodísek" Šojsová

Velké poděkování p. uč. M. Chocholouškové za vedení studentů,
prof. J. Bezděkovi a studentům oddělení skladby,
K. Hrdinové za vhled do 4. ročníku
a všem, kdo se na časopisu jakkoliv podíleli.